Saps qui soc?

Soc la Urbanització Meridiana.

Una petita gran ciutat plena d'històries de vida.

Cases de planta i pis, amb jardí, enganxades les unes amb les altres però separades per grans espais verds. I entre aquests espais, edificis de fins a tres pisos. I aquesta buguenvíl·lia preciosa. T'ha cridat l'atenció, oi? Ha crescut amb mi! Jo vaig… Com t'ho diria… inaugurar-me no m'agrada… Vaig posar-me en marxa l'any 1944, a instàncies de l'Obra Sindical del Hogar. Soc la primera promoció d'habitatge públic a la ciutat després de la Guerra Civil. Vaig acollir famílies arribades de tot arreu que treballaven, sobretot, com a funcionaris. Em van aixecar en terrenys d'una masia situada entre un poble i un altre. Després, tot va ser Barcelona.

El conjunt de cases i pisos està molt ben ordenat, però no pensis que al principi, tot era maco. Primer de tot vaig tenir fàbriques i tallers al voltant, alguns horts del que quedava de la masia i poques famílies que hi visquessin. Si plovia, tot era un fangar. No hi havia comerços, ni serveis. Quan vam estrenar-me, l'entrada d'una casa costava 10.000 pessetes i la d'un pis, 3.000. Els meus habitants s'havien de moure cap a altres barris de l'entorn per anar a escola, a visitar al metge o comprar. Uns anys més tard, un equip esportiu, el Club Meridiana, i un bar, el Che, van omplir de vida la urbanització i van esdevenir un gran atractiu per al veïnat.

És clar que t'ha agradat la buguenvíl·lia. El seu color em dona molta personalitat. M'ha acompanyat sempre. Com també ho fan les veus, les cançons, el tentinejar de gots i coberts, els riures, la vida, en definitiva, que surt de les finestres de cada casa.

Ara ja saps qui soc. Ja coneixes la meva història. La nostra història.

Et dic una cosa: tinc por que s'oblidin de mi. Que no em protegeixin i un mal dia, aquestes cases acabin per terra. O convertides en pisos turístics! Mmmm… algun hi deu haver, ja? No deixeu que això passi! Jo, aquí, amb els meus 80 anys, vull continuar sent barri.